

ПО ГРУШІ

Уставай, братику, уже сонце устало —
покотилося по спинах корів,
покотилося по димарях,
уставай, а я в матері торбу візьму —
ідемо груші трусити.
У нас грушин ціла балка,
стане на весь район!
А груші! І що то за груші:
у рот покладеш — сама розтає,
ну, неначе з меду.
Мабуть, бджоли навесні
наносили меду у чашечки квітів!
А може, то сонце поналивало
у ті чашечки золота!
А пахнуть як! За сім кілометрів чутно!
І як виспіють — ледь труснеш —
долі ж — не видно листя,
суцільний мед,
розлитий на осінню ряднину.
А ми збираємо той мед,
а ми збираємо краплі пахучі сонця
повні картузи.

1963

ЧОЛОВІКИ П'ЮТЬ ВОДУ

Вони накидали в криницю і груш,
медових, із колгоспного садка,
потім опустили дзвінке відро
і витягли, й поставили на зрубі.
Пилю по черзі і лягали у траву,
на розстелені вільхами тіні.
Вечірньою м'ятою пахли вони,
перемішаною із мазутом.
І заговорила до них вода
гулом комбайнів, шумом колосся,
а вони розкладали сало і хліб
і розуміюче кивали головами.

1963

ТОЛОКА

Тіло Толоці виліпили із глини,
що накопали у давньому глинищі за селом,
а потім привезли вантажівкою
(ходок десять, мабуть, зробили).
Замісили глину
посеред вулиці,
щоб усі люди бачили,
та й сходилися ліпити Толоку.
Волосся Толоці заплели із соломи,
із русявої торішньої соломи.
На очі Толоці блакиті із річки
хлопчаки навозили
бочкою на співучих колесах.
На засмаглу шию Толоці
повісили веселе намисто із коней
з дітлахами на їхніх спинах.
А коли виліпили Толоку,
то вона сама
поставила столи попід вишнями,
застелила скатертями вишиваними
і наставляла на них
щедре частування.
Сама припрохувала усіх людей,
які виліпили Толоку,
і водія, який возив глину.
І сама заспівувала стародавніх пісень.

РАЙДУГА НА СТІНІ

Ішов дощ.
Сліпий дощ.
Світилися краплі на сонці, як зелене листя.
На вулиці стояла гола стіна,
під якою ми, хлопчаки, притулилися
у подертому батьківському одязі й босі
і дивилися, як світяться краплі, мов зелене листя.
Падав дощ зеленим листям,
а ми ловили те листя у розкриті долоні,
аж поки самі не стали зеленими вівцями.
Ми укрилися вовною трави
і стали пастися одне в одного на спині,
як вівці на пагорбах, укритих травною.
Ми сміялися і галасували,
і раптом побачили на стіні райдугу,
що висіла, як коромисло,
і гойдалася, і розбризувала навколо нас
усі бачені й небачені барви...
І ми упали на дорогу зеленими камінцями
перед воротами чудовими
у високій кам'яній стіні.

1963